

I TROBADA DE VALORS I CIRCUMSTÀNCIES

Va ser una freda nit de Nadal la triada per donar lloc a la Primera Trobada Internacional de Valors i Circumstàncies en una xicoteta ciutat entre serralades i el nostre volgut Mediterrani. La situació al món era desesperada i açò es complicava encara més amb la pandèmia que assolava la humanitat des de dos anys enrere. Calia fer quelcom cosa.

Amb la foscor de la nit començaren a arribar els primers valors i circumstàncies. Les grans finestres del pavelló deixaven entrar els primers llampecs de l'hivern. La primera en arribar va ser la impaciència, fent honor al seu nom. Després, la riquesa, observada de reüll per l'enveja. A poc a poc, arribaren la prudència, la sinceritat, la pobresa, l'ambició, la solidaritat, la humilitat, la responsabilitat...

Prenien cadira, amb mascareta i distància recomanada i al front, un micro amb un cartellet que els identificava. La parcialitat, com a jutge de cerimònies, començà:

-Benvinguts sigueu, valors i circumstàncies, a la Primera Trobada que ens representa. Ens hem reunit per donar una mica de llum als problemes de la humanitat que en són un grapat.

-Bon dia, sóc la irresponsabilitat- parlà aquesta amb una veu ferma i forta.- El meu cas és el següent: He vist al món grans irresponsabilitats. La gent cada vegada es més irresponsable, Què més volguera jo no tindre aquest protagonisme, però, desgraciadament, hi sóc. Hem de fer front al problema.

-Tens raó- va dir la responsabilitat amb una veu que ara sonava vella i febla.- Jo també sóc al món, però de quina forma... No tinc ni on ni amb qui recolzar-me. La meua vida ja és curta i prompte partiré a la vegada que ho faran la sinceritat o la humilitat.

Després d'aquesta intervenció va parlar la hipocresia:

-Cada volta sóc al món amb més força. Una vegada amb els amics, altra amb els veïns, i fins i tot, amb els germans. Hi estic farta de tenir aquest maleït protagonisme.

- La meua companya i jo- va irrompre la misèria assenyalant la fam- estem a la mateixa situació.

La desigualtat, que fins a eixe moment havia romàs silenciosament al seu lloc, començà a parlar:

-Jo tinc la major part de culpa en totes les coses que esteu dient. Sempre he sigut darrere de tot. Cada volta la riquesa és a més pobles mentre altres viuen en la més absoluta misèria.

Aleshores, parlà la igualtat, li seguiren la moralitat, i fins i tot, intervingué l'ètica.

Tots volien donar la seua opinió i calgué la intervenció de l'ordre per reorganitzar la situació. Quan va tornar la calma, un dels valors que havia estat escoltant, va alçar-se i va pendre la paraula: era la Solidaritat.

-He sentit amb atenció tot el que heu dit. Els homes, les dones, els xiquets, les xiquetes..... han de ser solidaris. Sense la meua presència a les seues llars no tenen res a fer. La qüestió és clara: si no són solidaris uns amb altres mai guanyaran aquesta pandèmia i mai trobaran el camí per eixir dels problemes que els amoenen. Les diferències els faran rics i la solidaritat marcarà el camí. És l'única forma de trobar el que els uneix.

La responsabilitat, més vella que la solidaritat, va alçar-se i mentre passejava pel pavelló, digué:

-Tot va caient, el món s'ompli de runes. Conflictes bèl·lics, civils, sants, ètnics, fanàtics, biològics... Ella- assenyalà a la solidaritat- i jo mateixa hem de fer presència entre les persones.

La votació començà i prompte, la legalitat i l'honradesa, van procedir a l'escrutini dels vots. La decisió era unànime. La responsabilitat i la solidaritat eren guanyadores.

La Primera Trobada de Valors i Circumstàncies havia acabat.

Des d'aquell dia de Nadal l'Arc de Sant Martí va lluir al cel amb més força que mai i la solidaritat i la responsabilitat varen acollir sota els seus braços a tota la humanitat.